

- 5) w województwie łódzkim — Naczelnik Łódzkiego Urzędu Skarbowego w Łodzi;
 - 6) w województwie małopolskim — Naczelnik Małopolskiego Urzędu Skarbowego w Krakowie;
 - 7) w województwie mazowieckim — Naczelnik Pierwszego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie;
 - 8) w województwie opolskim — Naczelnik Opolskiego Urzędu Skarbowego w Opolu;
 - 9) w województwie podkarpackim — Naczelnik Podkarpackiego Urzędu Skarbowego w Rzeszowie;
 - 10) w województwie podlaskim — Naczelnik Podlaskiego Urzędu Skarbowego w Białymstoku;
 - 11) w województwie pomorskim — Naczelnik Pomorskiego Urzędu Skarbowego w Gdańsku;
 - 12) w województwie śląskim — Naczelnik Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu;
 - 13) w województwie świętokrzyskim — Naczelnik Świętokrzyskiego Urzędu Skarbowego w Kielcach;
 - 14) w województwie warmińsko-mazurskim — Naczelnik Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Skarbowego w Olsztynie;
 - 15) w województwie wielkopolskim — Naczelnik Pierwszego Wielkopolskiego Urzędu Skarbowego w Poznaniu;
 - 16) w województwie zachodniopomorskim — Naczelnik Zachodniopomorskiego Urzędu Skarbowego w Szczecinie.
2. W przypadku uzyskiwania przez podatników, o których mowa w ust. 1, dochodów:
- 1) z tytułu wywozu ładunków i pasażerów, przyjętych do przewozu w polskich portach morskich — właściwy miejscowo jest naczelnik urzędu skarbowego wymieniony w ust. 1, ustalony według adresu siedziby Agencji Morskiej;
 - 2) innych niż wymienione w ust. 1 lub w pkt 1 — właściwi miejscowo są naczelnicy urzędów skarbowych wymienieni w ust. 1, ustaleniu ze względu na miejsce uzyskania przychodu, albo jeżeli pobór podatku następuje za pośrednictwem płatnika, ze względu na adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania, jeżeli płatnik jest osobą fizyczną.
3. Jeżeli podatnik, o którym mowa w ust. 1, prowadzi działalność na terenie więcej niż jednego województwa lub prowadzi więcej niż jeden z rodzajów działalności wymienionych w ust. 1 i 2 — właściwy miejscowo jest Naczelnik Pierwszego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie.”;
- 3) § 8 otrzymuje brzmienie:
- „§ 8. 1. Właściwość miejscową organów podatkowych w sprawach odpowiedzialności podatkowej płatnika lub inkasenta ustala się, z zastrzeżeniem ust. 2, według:
- 1) miejsca zamieszkania płatnika lub inkasenta, jeżeli płatnik lub inkasent jest osobą fizyczną;
 - 2) adresu siedziby płatnika lub inkasenta, jeżeli płatnik lub inkasent nie jest osobą fizyczną;
 - 3) miejsca prowadzenia działalności przez płatnika lub inkasenta, jeżeli nie można ustalić właściwości w sposób wskazany w pkt 2.
2. Właściwość miejscową organów podatkowych w sprawach odpowiedzialności podatkowej notariuszy będących płatnikami podatku od czynności cywilnoprawnych oraz podatku od spadków i darowizn ustala się według adresu siedziby kancelarii notarialnej.”.
- § 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2004 r.

Minister Finansów: w z. *E. Mucha*

2326

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia 24 grudnia 2003 r.

w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej komorników sądowych

Na podstawie art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 133, poz. 882, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej — instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 110, poz. 1255, z 2000 r. Nr 48, poz. 554, z 2001 r. Nr 98, poz. 1069 i 1070 i Nr 130, poz. 1452 oraz z 2003 r. Nr 41, poz. 361 i Nr 124, poz. 1152.

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej komorników sądowych za szkody, które mogą zostać wyrządzone w związku z ich działalnością egzekucyjną, zwanego dalej „ubezpieczeniem OC”, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną tego ubezpieczenia.

§ 2. 1. Ubezpieczeniem OC jest objęta odpowiedzialność cywilna komorników sądowych za szkody wyrządzone w następstwie działania lub zaniechania ubezpieczonego, w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej, w związku z ich działalnością egzekucyjną.

2. W przypadku gdy komornik zatrudnia pracowników, ubezpieczeniem OC jest objęta również odpowiedzialność cywilna komornika za szkody, które mogą zostać wyrządzone działaniem jego pracowników w związku z postępowaniem egzekucyjnym.

3. Ubezpieczenie OC nie obejmuje szkód:

- 1) polegających na uszkodzeniu, zniszczeniu lub utracie mienia, wyrządzonych przez ubezpieczonego małżonkowi, wstępnemu, zstępnemu, rodzeństwu, a także powinowatemu w tej samej linii lub stopniu, osobie pozostającej w stosunku przysposobienia oraz jej małżonkowi, jak również osobie, z którą ubezpieczony pozostaje we wspólnym pożyciu, albo pracownikowi, o którym mowa w ust. 2;
- 2) wyrządzonych przez ubezpieczonego po odwołaniu komornika, chyba że szkoda jest następstwem wykonywania działalności egzekucyjnej przed odwołaniem;
- 3) powstałych wskutek działań wojennych, stanu wojennego, rozruchów i zamieszek, a także aktów terroru.

4. Ubezpieczenie OC obejmuje wszystkie szkody w zakresie, o którym mowa w ust. 1 i 2, z zastrzeżen-

iem ust. 3, bez możliwości umownego ograniczenia przez zakład ubezpieczeń wypłaty odszkodowań.

§ 3. 1. Obowiązek ubezpieczenia OC powstaje najpóźniej w dniu, w którym komornik uzyskał prawo wykonywania czynności, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji.

2. W odniesieniu do zastępcy komornika, o którym mowa w art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, obowiązek ubezpieczenia OC powstaje najpóźniej w dniu zawiadomienia o wyznaczeniu zastępcy komornika przez prezesa sądu apelacyjnego.

§ 4. 1. Minimalna suma gwarancyjna ubezpieczenia OC, w odniesieniu do jednego zdarzenia, którego skutki są objęte umową ubezpieczenia OC, wynosi równowartość w złotych 100 000 euro.

2. Kwota, o której mowa w ust. 1, ustalana jest przy zastosowaniu kursu średniego euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa ubezpieczenia OC została zawarta.

§ 5. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do umów ubezpieczenia OC zawartych od dnia 1 stycznia 2004 r.

2. Jeżeli umowa ubezpieczenia OC została zawarta przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, a okres, na jaki została zawarta, upływa po tym dniu, nową umowę ubezpieczenia OC zawiera się najpóźniej w ostatnim dniu okresu, na jaki została zawarta ta umowa.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2004 r.

Minister Finansów: w z. *W. Ciesielski*

2327

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia 24 grudnia 2003 r.

w sprawie sposobu podziału kosztów operatora świadczącego powszechne usługi pocztowe²⁾

Na podstawie art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. — Prawo pocztowe (Dz. U. Nr 130, poz. 1188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Operator świadczący powszechne usługi pocztowe dokonuje podziału kosztów w sposób umożliwiający wyliczenie kosztów jednostkowych usług lub

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej — finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie dokonuje transpozycji dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty i poprawy jakości usług (Dz. Urz. WE L 015, 21.01.1998) zmienionej dyrektywą 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w zakresie dalszego otwarcia na konkurencję wspólnotowych usług pocztowych (Dz. Urz. WE L 176, 05.07.2002).